

takten til finansieren vil derimod være et accessorium til den mellem sælgeren og køberen indgåede købsaftale og vil derfor ikke i sig selv være en finansiel tjenesteydelse.

Et finansieringsselskab, som har udleveret brochurer med låneansøgningskemaer til en eller flere forretninger, og som på denne måde tilsigter at markedsføre sine lån i forbindelse med den eller de pågældende forretningers varesalg, må herved siges at have etableret et system for fjernsalg, idet en sådan markedsføring vil indebære, at finansieringsselskabets låneaftaler med køberne systematisk vil blive indgået, uden at parterne mødes. Der vil derfor i relation til finansieringsselskabets foreligge fjernsalgsaftaler vedrørende finansielle tjenesteydelser samtidig med, at der tillige foreligger kreditkøb omfattet af kreditaftalelovens § 5, nr. 2, med den virkning, at finansieringsselskabet skal opfylde såvel kreditaftalelovens som forbrugerftalelovens bestemmelser om oplysningspligt. Er også aftalen med sælgeren indgået ved fjernsalg, skal forbrugeren derudover af sælgeren have de oplysninger vedrørende generelt fjernsalg, som fremgår af lovforslagets §§ 11 og 12.

Foreligger der kontokøb – dvs. køb i henhold til en aftale (kontoaftale), hvorved køberen (kontohaveren) og sælgeren, eller en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren, har aftalt en løbende kredit, som kan udnyttes til køb - vil selve kontoaftalen være en finansiel tjenesteydelse, hvad enten den er indgået med sælgeren selv eller med en ekstern kontoring. Er aftalen indgået som en fjernsalgsaftale, påhviler det derfor den pågældende kreditor i henhold til kontoaftalen at opfylde såvel kreditaftalelovens som forbrugerftalelovens regler om oplysningspligt. I det omfang de enkelte varekøb indgås ved fjernsalg, skal forbrugeren derudover af de respektive sælgere have de oplysninger vedrørende generelt fjernsalg, som fremgår af forbrugerftaleloven.

Er der tale om f.eks. en ejendomsmægleres *formidling* af et boliglån i forbindelse med en hushandel, må ejendomsmæglerens ydelse anses som et accessorium til ejendomsmæglerens samlede ydelse – formidlingen af ejendomshandlen – og ikke som en selvstændig finansiel tjenesteydelse.

Hvis det derimod er et pengeinstitut eller en anden professionel finansiel operatør, som formidler et lån, må ydelsen vurderes som en finansiel tjenesteydelse, også selv om lånet optages hos en anden kreditor. Er såvel formidlingsaftalen som aftalen vedrørende låneoptagelsen indgået som fjernsalgsaftaler, vil der således kunne opstå en dobbelt oplysningspligt efter regelsættet om finansielle tjenesteydelser.

Det må endvidere antages, at *rådgivning*, herunder navnlig investeringsrådgivning, vil kunne anses for omfattet af begrebet finansiel tjenesteydelse under den forudsætning, at der er tale om en selvstændig ydelse af finansiel karakter og ikke blot et accessorium til en anden ydelse.

Spørgsmålet om, hvorvidt rådgivning og formidling må anses for en finansiel tjenesteydelse, har kun egentlig selvstændig betydning i tilfælde, hvor rådgivnings- eller formidlingsydelsen er særskilt prissat. For en lang række ydelser af denne karakter er dette imidlertid ikke tilfældet. Det gælder f.eks. en banks rådgivning om privatøkonomiske forhold eller et »økonomieftersyn« til brug for forbrugeren overvejelser om indgåelse af en hushandel mv.

En fondsmægleres rådgivning om køb og salg af værdipapirer må isoleret set anses for en finansiel tjenesteydelse. Oftest vil rådgivningen dog formentlig kunne anses som et led i selve købet/salget af værdipapirer.

Rådgivning vedrørende boligfinansiering, der ydes af f.eks. en advokat i forbindelse med en ejendomsandel, vil normalt ikke kunne anses som en selvstændig finansiel ydelse. En advokats hovedydelse vil således almindeligvis bestå i juridisk rådgivning, som er en generel tjenesteydelse, og det forhold, at rådgivningen udstrækkes til også at omfatte rådgivning om et lån eller anden finansiel tjenesteydelse, kan ikke i sig selv medføre, at advokatens ydelse får karakter af en finansiel tjenesteydelse. Hvis imidlertid advokaten eller en anden rådgiver selv tilbyder finansieringen, vil aftalen om lånet dog udgøre en selvstændig finansiel tjenesteydelse.

Det bemærkes, at hvis en fjernsalgsaftale om en finansiel tjenesteydelse indgås gennem en mægler/formidler, påhviler oplysningspligten leverandøren af den finansielle tjenesteydelse. Der er dog ikke noget i vejen for, at leverandøren overlader det til formidleren at give forbrugeren de foreskrevne oplysninger vedrørende den finansielle tjenesteydelse, men det påhviler da leverandøren at sikre sig, at dette sker, og eventuelle forsømmelser i så henseende vil komme leverandøren til skade.

Ifølge definitionsbestemmelsen i direktivets artikel 2, litra b, og den foreslåede bestemmelse i § 5 omfatter begrebet »finansiel tjenesteydelse« ydelser, der har karakter af *bank-, kredit-, forsikrings-, individuel pensions-, investerings- eller betalingstjenesteydelse*.

Forsikringstjenesteydelser er ikke omfattet af loven, jf. lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 1, men derimod af forsikringsaftaleloven, jf. forslaget § 31 og bemærkningerne hertil. Derimod er *formidling af forsikrings-*